

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

IDUNN

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 15 (330)

Fredagen den 13 april 1894.

7.de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam kr. 5: - Iduns Modetidning jämte kolorerade planscher 4: 50 Iduns Modet. utan kol. pl. 3: -	Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr. Allm. telef. 6147. Prenumeration sker å alla postanstalter i riket.	Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2-3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerspris 15 öre (lösnum: endast för kompletteringar)	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.
---	---	--	---	---

Kerstin Cardon.

De bildande konsterna äro nu dagens intresse i vår hufvudstad, och tvänne stora vårutställningar täfla sedan senaste veckan om allmänhetens uppmärksamhet: de »Svenska konstnärernas förening» i Konstföreningens lokal vid Kungsträdgården och en trappa högre upp, åt Trädgårdsgatan, »Konstnärsförbundet». Bland de ej synnerligen många kvinnliga namnen å den förstnämnda utställningen intar *Kerstin Cardon* en framskjuten plats och väcker lifligt erkännande för sitt praktiga porträtt af upptäcktsresanden *Sven Hedin*. Som ett äpropos till dagens konsthistoria bringar *Idun* därför den värderade konstnärinnans bild.

*

Högt upp i ett hus vid Drottninggatan finnes en gammal atelier, som är väl känd för Stockholms konstnärer och konststalskare. Den har under olika tider haft olika invånare, men alltid har konsten där ägt ett kärt hemvist. Där framkallade *Molins* kraftiga fantasi minnet af gamla nordiska seder, och

hans konstförfarna hand gjorde det dristiga utkastet till »Bältespännarne», det verk, som skulle göra mästarens namn mest känt och kanske äfven vardt hans förnämsta. Ännu i dag har atelieren ett minne från den molinska tiden, en i gips gjuten figur till en af basrelieferna på fotställningen för det konstverket.

Molin blef dock den ende bildhuggaren i den atelieren, hvilken sedan upptagits af målare och målariinnor. Där utförde *Amalia Lindegren* flere af sina omtyckta tafvor, och *Gustaf Rydberg* har på samma ställe fulländat många af de landskapsmålningar, som han påbörjat i den fria naturen. *Boklund* hade där länge den konstverkstad, i hvilken han invigde ett stort antal lärjungar i formens och färgens hemligheter. Också *Scholander* verkade där en tid och skapade »Den blödande rosen» och flere andra akvareller, som ökade glansen af byggkonstnärrens och skaldens fräjdade namn. Där sökte äfven *Per Södermark*, om också endast för kort tid, husrum för sin porträttmålning.

Det är således en ate-

Ack, skapar du åt den du älska lärt
Ett paradiset bland splitet, midt i striden — Att då du lefvat, det var lifvet värdt,
Och segerlönen, den är hjärtefriden.

D. Fallström.

lier med anor, och när man träder dit in, skulle man kanske helt och hållet hängifva sig åt minnena, om man icke genast försattes i den nutida konstverksamheten. Vanligtvis står ett porträtt på staffliet, nyss fullbordadt eller ännu under arbete, och det fångslar konstvännens uppmärksamhet.

Nu senast såg man där den friska bilden af en ung man med energiska drag och frimodig hållning, ett godt karaktäriserande porträtt af den unge upptäcksresanden d:r Sven Hedin, hvilken med glad tillförsikt blickade mot oss, just nyss innan han ännu en gång anträdde en långväga färd till föga eller intet alls bekanta trakter af jorden.

Den, som målat detta porträtt och många föregående, är hon, som för närvarande innehar ateliern med de många anorna, fröken Kerstin Cardon, hvilken redan för ett par årtionden sedan flyttade sin konst dit upp. Det är nämligen icke först nu som konstvännen lärt sig vägen dit för att glädjas åt hennes arbeten.

* * *

Kerstin Cardon uppföddes i ett konstnärligt hem. Hennes far var den från Frankrike eller ursprungligen Spanien härstammande, men i Stockholm födde tecknaren och litografen Johan Elias Cardon, lärjunge af den berömda kopparstickaren Kristian Forssell. Cardon öfvergick dock tidigt till litografien och erhöi af Konstakademien, där han också studerade, ett reseanslag, som satte honom i tillfälle att i utlandet, isynnerhet uti Paris och München, inhämta stengravyens tekniska förfaringssätt, hvilket han sedan framgångsrikt använde i hemlandet.

Johan Cardons konstnärskap öfverträffade i hög grad allt hvad litografien i Sverige förut kunnat åstadkomma. Däröfver vittna de mångfaldiga porträtt, väl ett par hundra, som han utförde, samt de förträffliga stentrycken »Ostera i Rom», »Kristi graflägnings», »Spanska flyktingar» med flera dylika arbeten, som utvisa hvilken mästare han var inom sin konstgren. Detta erkändes också af Konstakademien, som redan tidigt invalde honom till ledamot.

En annan medlem af familjen, Johans yngre bror, den ännu verksamme Oscar Cardon, har också gjort sig känd för en betydlig mängd arbeten i litografi, hvilken konst han lärde af den äldre brodern.

I en sådan omgifning väcktes hos Kerstin Cardon redan tidigt brinnande håg för det konstnärliga, men hon nöjde sig icke med den »svarta konsten», utan sträfvade efter att i glada färger få tolka sin skönhetsträngtan. Äfven utanför hemmet sökte hon därför hjälp och handledning. Så snart Konstakademien öfvergifvit den föräldrade åsikten, att kvinnan icke hade rätt att fordra undervisning för att utbilda sig till konstidkare, och öppnat undervisningskurs äfven för fruntimmer, upptogs Kerstin Cardon vid ganska unga år bland akademiens elever och genomgick sedan fullständigt akademiens skolor.

Hennes begåfning gjorde sig snart bemärkt och hon erhöi flere utmärkelser. Sin bästa underbyggnad i målning torde hon dock ha fått af Johan Boklund, den för konsten så

varmt nitälskande professorn, hvilken med oegennyttigt intresse alltid sökte utbilda de unga, hos hvilka han fann verklig talang, och att sådan ledde Kerstin Cardons lärgirighet, därom kom den erfarne läraren snart till klarhet. Den unga konstlärjungens lefvande håg, stora arbetskraft och lyckliga förmåga bidrogo att bekräfta den likväl ofta bestridda sanningen, att kvinnan äfven på den bildande konstens område kan visa sig jämgod med mannen.

* * *

Men Kerstin Cardon har icke ständigt stannat i fäderneslandet. Det har legat henne om hjärtat att se och lära af konsten på främmande jord, och för att ytterligare utbilda hvad hon grundlagt här hemma har hon också studerat i Paris och därifrån medfört vidgade åsikter och utvecklad teknik, hvilken isynnerhet burit frukt i hennes förnämsta verksamhet, som är porträttmålning, hvaruti hon är mycket anlitad.

Dels i olja, dels i pastell, har hon utfört ett stort antal porträtt. Nämnade två förfaringssätt kunna vanligtvis gifva anledning till rätt intressanta jämförelser, och sådan anledning saknas ej heller i de af Kerstin Cardon åstadkomna oljemålningarna och pastelltaflorna. Om de förra otvifvelaktigt äga större rikedom i effekter och uttryk än hvad en pastell kan frambringa, har den senare dock, äfven om den icke alltid är så felfri, mera prägel af konstnärrens särskilda individualitet och erhåller därigenom kanske större intresse för den konstälskare, som söker det personliga äfven hos den som utfört arbetet.

Pastellen, som i förra århundradet var så mycket anlitad och tycktes så lämplig för att med sin täcka mjukhet afbildade de fina herrarnas och damernas i pudradt hår och med sminkade kinder, men sedan fick vika för oljefärgens kraftigare och bredare förfaringssätt, har i vår tid ånyo sökt göra sig gällande och äfven lyckats däruti. Den har till och med skaffat sig ett helt annat verkningsfält än det gamla nyss nämnda, börjat måla helt andra figurer än sjuttonhundralets aristokrater och hofdamer och framställt folkscener med stora, kraftiga arbetsfigurer samt till och med landskap. Fråga kan dock vara, om detta verkligen är så lämpligt för pastellen, men här är ej tillfälle att söka afgöra det spörsmålet.

I hvad fall som helst gifver detta materiel, såsom sagdt, bättre spelrum för konstnärrens egen individualitet, och detta torde väl äfven kunna sägas om Kerstin Cardons pastelltaflor.

Hvilken mångfald af olika personligheter har denna konstnärinna icke målat! För att endast erinra sig de mera bekanta bland dessa må anföras: porträtt af generallöjtnanten, friherre B. A. Leijonhufvud, hel figur, af greve Raoul Hamilton, landskapsmålaren G. Rydberg, fabrikören A. Bjurholm och det redan nämnda af doktor Sven Hedin, de senare fyra knästycken och alla fem utförda i olja. Bland herrporträtt i pastell erinra vi oss isynnerhet greve Fredrik v. Rosens, friherre Johan Beck-Friis, och löjtnant G. Flygares.

Konstnärinnan har målat ett stort antal dampporträtt, bland hvilka hon i olja utfört fru Dagmar Thomas, född Törnebladh, grefvinnan

Louise Hamilton, född Beck-Friis, fröken Eva Leijonhufvud, presidentskan Augusta Wærn, född grefvinna Lagerberg, och många flere, af hvilka några i helfigur.

Bland dampporträtt i pastell ihågkomma vi fru Anna Bobergh, född Scholander, grefvinnan Maria v. Rosen, född Adelsvärd, friherrinnan Anna Beck-Friis, född Adelsvärd, fru Hanna Flygare, friherrinnan Clara Fleetwood, född Sandströmer, fru Ellen Neijber, född Silfversvärd, med flere, allt för många att här uppräknas.

Kerstin Cardon har också målat tre originalporträtt af konung Oscar den andre samt två sådana af kronprinsen Gustaf och med ledning af ett af Amalia Lindegren utfördt originalporträtt en bild i hel figur af drottning Lovisa, hvilken tafla beställdes som motstycke till det af norske målaren Arbo utförda originalporträtt af Carl den femtonde, båda afsedda för kungliga slottet i Kristiania.

* * *

Fröken Cardon utöfvar, såsom man finner af ofvanstående dock mycket sammanträngda framställning, en ganska omfattande verksamhet i porträttmålning. Men detta är likväl icke hennes enda sysselsättning. Med lika stor talang som aktningsvärd ihärdighet har hon under en lång följd af år gifvit undervisning i teckning och målning, och antalet af hennes elever bevisar det förtroende hon äfven på detta område äger.

Redan vid femton års ålder började hon undervisa i den fruntimmersskola, där hon fått sin skolbildning. Sedan har hon under nio år varit lärarinna i Högre lärarinne-seminariet, liksom hon meddelat undervisning i Franska skolan med flere läroanstalter, och det är nu två årtionden sedan hon öppnade sin särskilda tecknings- och målarskola i samma atelier, som hon ännu använder både för egen porträttmålning och för elevers undervisning.

Kerstin Cardon har under dessa år samfärdt undervisat omkring ett tusental elever, och bland dem har mer än en sedan banat sig en egen väg äfven på konstindustriens område, tacksamt erkännande den säkra grund som lagts af den insiktsfulla lärarinnan. En så samvetsgrann verksamhet i den fosterländska konstens tjänst förtjänar allt det erkännande, som den också tillvunnit sig.

Claës Lundin.

Glömmen ej Iduns skollofskoloni!

De minsta bidrag mottagas tacksamt. Vid försändelsen bör tydligt angifvas, att densamma är afsedd för »Iduns skollofskoloni». Alla inflytande medel redovisas i Idun.

”Sveriges Framtid.”

Yden är ond. Det är ingen ny upptäckt minsann, det är tvärtom en gammal klagan, som, om man riktigt ginge till botten med saken, antagligen skulle befinnas äga lika många anor som tiden själf. Det är därför inte meningen, att särskildt utpricka *vår* tid som ond, då jag anför det gamla ordet. Men som naturligt är, sträfvar människan efter det, som är bättre än det förhanden varande tillståndet, och då hon märker, att det tidevarf, hvori hon befinner sig, äger vissa lyten, är det hennes själffallna önskan och uppgift att söka motarbeta dessa fel.

Allt efter som tiderna vexla skick, skifter äfven denna människans förbättrande, filantropiska sträfvan gestalt. Den är olika hos olika folk och under olika förhållanden. Ofullkomlig, som människan är, måste hon ju finna sig i att gå vilse och söka koncentrera sig på att med uppmärksamhet följa med sin samtids rörelser och, där ett missförhållande visar sig, gripa in.

Vi för vår del hafva att se till, hvad som hos oss kräfver rättelse. Finnes det för närvarande några oroande symptom, af hvilka man kan sluta sig till någon gängse tidssjukdom? I sådant fall är det viktigt att i tid söka hämma denna, så att den ej verkar nedbrytande för framtiden. För oss ligger det ju all vikt på, att Sveriges, vårt fosterlands, framtid varder så lyckosam som möjligt. Och fäster man uppmärksamheten på framtiden, då ligger det nära till hands att tänka på ungdomen, det släkte, som skall taga i arf nutidens kvarlätenhet.

Inger då nutidens ungdom bekymmer i något afseende?

Det torde ej råda tvifvel om, att så är förhållandet. Ungdomen är benägen att lefva öfver tillgångarna, att slösa så i ett som annat; den är slapp och dådlös och i högsta grad njutningslysten. Gång efter annan hafva mörka taflor blottats, hvilka visat fram nödvändigheten af en snabb förändring härutinnan, om de unga en gång skola kunna varda dugliga samhällsmedlemmar. Man känner, att »there is something rotten».

Med oro måste man under slika omständigheter göra sig den frågan: huru varder Sveriges framtid?

Men icke duger det att öfverlämna den frågans besvarande åt andra och själf lägga händerna i kors. Man måste själf i sin mår gripa verket an: Sveriges framtid måste skapas af svenskarne. Med tanke härpå har det bildats en förening, hufvudsakligast af unge män, hvars syftemål är uttryckt redan i namnet: »Sveriges framtid». Det är på denna förening jag vill fästa Iduns läsarinners benägna uppmärksamhet, ty, ju mera det blir taladt, skrifvet och diskuteradt om denna förening, desto mera fruktbringande tankar skall den väcka, desto mera godt skall den verka, ty om man än på vissa håll ställer sig hänande gentemot densamma, tror jag likväl att sakliga betänkligheter och invändningar mot densamma skola blifva få.

Man utgick vid föreningens stiftande från det kända och erkända sakförhållandet, att vi svenskar mer än andra äro benägna för ett visst öfverdåd, ett storstättligt slöseri och ett öfverhandtagande njutningsbegär. Att slösa bort tid och pengar på värdelösa nöjen hade man funnit vara en alltmer växande böjelse hos ungdomen och ville till hvarje pris motarbeta densamma. Denna vårt folks sköte-

gud, det skräflande slöseriet, vill »Sveriges Framtid» motarbeta, och därför har föreningen satt på sitt program först och främst »enkelhet och sparsamhet». — Den vill göra denna grundsats gällande på alla områden.

Vidare, eller rättare: i detalj sagdt, vill »Sveriges Framtid» sträfva emot osedlighet, emot misbruk af nikotin och alkohol samt emot spel om pengar. Dessa punkter torde ej heller tarfva någon vidlyftigare motivering. Några ord dock om hvar och en.

Utän att särskildt vilja utpeka vår tid som företrädesvis sedligt rutten, är man dock nödsakad att erkänna, det mycket i detta hänseende brister densamma. Och man torde hafva rätt att anse osedligheten som en kräfta, hvilken tar på ett folks lifskraft. Historien lämnar oss ju blott alltför många bevis för den satsen, att ett folk, hvars sedliga kraft är förbi, ej längre är mäktigt att göra någon insats i världskulturen. Därför har »Sveriges Framtid» ock satt som sitt mål att härutinnan åstadkomma en förbättring, ty nutilldags är man böjd för att utsträcka sin tolerans i detta hänseende längre än tillbörligt är.

Föreningens sträfvan mot bruket af nikotin torde kanske anses obehöfligt, men är i själfva verket fullt berättigadt af nutidens förhållanden. Hur skadlig rökning är, då den, såsom oftast är fallet, sker till öfvermått alltifrån tidiga år, torde ej behöfva bevisas. Dessa pojkar, som kasta bort summor på cigarrer och cigarretter, först utan föräldrarnes vetskap och sedan med deras medgifvande, skola minsann i en framtid få lära känna det fördärfliga däri. Och dessutom, är det ej till direkt skada, är det ju alltid ett onödigt behof, som skapas. Hvarför då lägga sig till därmed, när det så väl kan undvaras? De allra flesta medgifva, att de blott för att visa sig manliga börjat röka. Skall man då ej kunna få bort den där galna inbillningen, att man visar sig karlaktig genom att lägga sig till med de vuxnes ovanor!

»Sveriges Framtid» proklamerar för sina medlemmar intet spirituosaförbud. Men den vill inskränka bruket af dylika drycker så mycket som möjligt. Genom att inträda i föreningen förbinder man sig att endast i undantagsfall förtära spirituösa drycker (vin och öl; andra slag äro alldeles förbjudna). Den, som ej ser något ondt i ett måttligt njutande af spirituosa, anser detta kanhända allt för strängt. Men ungdomen isynnerhet har svårt att iakttaga måtta, och man måste erkänna, att full afhållsamhet därifrån är något godt — åtminstone för kassan. De summor, som i Sverige offras på spirituosa, äro i sanning så kolossala, att betydande besparingar därvidlag med lätthet skulle kunna göras.

Hvad sista punkten, spel om pengar, beträffar, så är äfven den förestafvad af klokheten. Ty om än i vårt land spelskandaler ej förekomma i samma omfattning som utomlands, är det dock visst, att spelpassionen äfven här skördar offer. Unge män frestar den demonen sannerligen ofta, ty spel florerar i allmänhet mera än man tror bland de unga.

Genom att nu motarbeta alla dessa oarter, vill »Sveriges Framtid» skapa en kraftfull och lefnadsglad svensk ungdom. Den vill ingalunda utrota lifsglädjen, tvärtom, men den tror ej att sann och verklig sådan väckes genom konstlade medel. Den vänder sig företrädesvis till ungdomen, ty det är ju den, som i sina händer äger makten att skapa framtiden, sådan den nu mände varda, ond eller god. Men den hoppas äfven, att äldre personer skola, medvetna om vikten af ett godt föredöme,

bringa ungdomen ofret af några själfviska böjelser för att kunna gifva det uppväxande släktet stödet af sina gärningar. Ty ungdomen har ej nog af att höra vackra satser framställas. Nej, visa den kvinnor och män, som realisera dessa idéer, och den skall med lätthet kunna förmås att följa dem. På så sätt vill »Sveriges Framtid» blifva de vacklande och tveksamma ett fäste, där de kunna finna understöd och uppmuntran. Ty det är alltid så, att ett godt sträfvan blir hänadt och beledt.

Men misströstan skall ej trifvas inom »Sveriges Framtid». Ty den tänker så högt om Sveriges ungdom, att den fast förtröstar på framgången af sin sak. Och har den segern, som föreningen vill vinna, en gång blifvit vunnen, då skall Sverige gå i spetsen för folken. Vi skola blott öfvervinna vår själfviskhet en smula — och vi skola finna, att vi därmed göra oss själfva en tjänst. En ännu större göra vi vårt land. Men därtill fordras, att föreningen vinner allmän anslutning. När dess anhängare räknas i tiotusental, då äger Sverige en stamtrupp, som skall kunna verka stora ting, verka åt vårt land en framtid af styrka och ära.

Mätte vi snart få upplefva den dagen!

Lennart Hennings.

Dansprogrammet.

Skiss för Idun

af *Mari Mihi*.

Öfverste Langenhjelm var alldeles ursinnig. »Har jag inte predikat under tjugi års tid i dina äsneöron: rör aldrig ett papper på mitt skrifbord. Gör hvad sjutton dig lyster, karl, rök mina cigarrer, kolka i dig mina viner eller kräng dina hidösa labbar i mina paradhandskar, men lät bli skrifbordet, säger jag dig. Hvem skulle väl kunnat tro, då jag på grund af din enfaldiga uppsyn tog dig till kalfaktor, att jag råkat ut för ett dylikt vidunder i människohamn.»

»Herr öfverste, jag bedyrar —»

»Du bedyrar ingenting och därmed punktum. Jag skall ännu en gång leta igenom mina läder, och finner jag ej då fördelningschefens bref, så har du fyra timmars arrest i garderoben. Seså, helt om marsch!»

Då den stränge öfverstens fac-totum stängt dörren efter sig, började hans hushönd för hundrade gången genomleta skrifbordslådorna. Som detta dock ej ledde till något resultat, anföll han sin chiffonier och upprepade samma manöver.

Bäst han där genomgick sina papper, fann han ett dansprogram, gulnadt af ålder, som legat doldt under en mängd affärshandlingar.

Det första namn, som mötte hans blickar, då de föllo därpå, var Eveleen Vyse.

Jag såg en gång en taffa, som hette »Den kasserade nummerhästen». — På en bördig äng går en gammal utriden fåle, betande i allsköns ro. I forna dagar hade han sprängt fram öfver slätterna, stolt bärande sin granna börda, den unge husaren. Nu var han gammal vorden, hade tjänt ut och kunde knappt tugga gräs.

Plötsligt rycker den gamle till, det nobla hufvudet höjes, näsborrarna vidga sig, och de stela benen falla ännu en gång i galopp. Regimentet, hans regemente, ilar förbi, skvadron efter skvadron, och trumpetaren blåser igenkänningsignalen. De gamla minnena vakna, han blir ung på nytt för en sekund. Men ack, han orkar ej med längre, han är för gammal, han är kasserad. — Snart är den kära syren svunnen i ett moln af damm. Veteranen sänder dem en afskedsblick, kamraterna i det glada lifvet från fordom. Därpå sänker han hufvudet och börjar trögt, mycket trögt afbeta det gröna, frodiga gräset.

Ganle, stolte springare, gräset smakar dig bitert i denna stund.

Just en sådan där kasserad nummerhäst var för detta öfverste Malcolm Langenhjelm. Trum-

petstöten var namnet, som han sett på det gulnande dansprogrammet.

Eveleen Vyse — detta namn stod skrivet på det enda rosenröda bladet i hans gråa lefnadssaga. — De hade mötts en vinter för fyrtio år sedan, då hon vistades hos sin onkel, den brittiske envoyén i Stockholm. Livvets morgonsol log då ännu sitt vänligaste leende öfver dem båda. Och hur kunde den väl göra annat. Världen hade ej ännu tryckt en enda rynka på Malcolms panna, sorgen hade ännu aldrig slagit sin skarpa roftand i hans hjärta.

Dessa korta månader, en följd af friska skratt och klingande bjällror, af glada skämt och sprittande dansmusik, de umgällde den unge officeraren för det lif af mödor och arbete, som förestod honom, innan han nådde målet, som ständigt varit hans lefnadsdröm: öfversteepåletterna.

Snart gingo också de unga tu och buro på en hemlighet, som de inbillade sig, att ingen annan hade reda på. Och en vacker dag anförtrodde Albions blåögda dotter sin moster en sak, som ovedersägligen gick ut på: han eller ingen.

Härmed började det andra kapitlet i deras roman.

Förgäfves använde vår hjälte sin vättalighet, förgäfves bedyrade vår hjältinna, att hon skulle dö af spleen därborta bland Somerssetshires dimmor.

Det var ju löjligt alltihop, menade den goda mostern.

Å ena sidan en Vyse, dotter till hans härlighet af Rystroll, hvars stamträd hade sina rötter ett godt stycke bortom syndafloren, och hvars besittningar sträckte sig öfver halfannat grefskap. Och å andra sidan en liten löjtnant, hvars framtidsutsikter reducerade sig till en rytmästarefullmakt + svärdsorden med ungefär fjärdedelen af de inkomster, som hennes fars hofmästare disponerade öfver. — Det var ju löjligt.

Men Malcolm och Eveleen tyckte, att det var si och så med det där löjligen. Så olika är det här i världen.

En tid därefter kom det brev från lord Rystroll. Den gamle räffägaren hade, äfven han, haft mycket roligt åt sin dotters petroman. Dock tyckte han det vara bäst att ofördröjligen »afsluta farsen» genom att låta henne återvända hem.

Men den goda mostern, hvilken likt flertalet af Englands döttrar var något romantisk anlagd, anordnade en afskedsbal, till hvilken äfven Malcolm inviterades. De skola få träffas en gång till i lifvet och sedan aldrig mer, tänkte hon.

Det blef den sorgligaste kvällen i deras unga lif. Efter sista hvarvet, då de ostörda sutto hand i hand, bjöd han henne farväl. De kunde ju aldrig få hvarandra med hennes föräldrars tillåtelse, och då för tiden voro de unga damerna ej så försikkomna, att de satte sig öfver föräldrar och målsmän.

»Jag skall vänta dig, Malcolm,» sade den lilla lady, »vänta dig, tills mitt hår hvitnat. Jorden är mycket liten, säges det, kanske vi mötas än en gång. Utan detta hopp skulle jag dö liksom rosorna skulle göra det under den långa vintern, ifall de ej visste, att det än en gång skulle bli sol och sommar.»

Den unge krigaren skakade på hufvudet.

»Sörj ej, my darling,» sade han, och hans röst ljöd så vek. »Jag har alltid trott, att den värld vi leva är i tämligen bra, och hoppas, att vi mötas i en, som är ännu mycket bättre.»

Ty Malcolm hörde till den sortens folk, som tänka godt om allting. Kanske hade han rätt däri. Tro världen om godt, sök att, om möjligt, endast finna den goda driffjädern till människornas handlingar, och du skall finna, att vår planet i alla fall ej är så dålig, som vår pessimistiska världsåskådning åfläs att utmåla den.

Så skildes de.

Första tiden trodde Malcolm, att sorgen rakt skulle »ta knäcken» på honom. Men man dör ej af kärlek, då man har en hop rekryter att exercera och måste stiga upp kl. 6 om morgnarna.

I tio runda år höllo mammorna på att ömsom smickra, ömsom häckla det melankoliska öfversteämnet. Sedan inrollerades han allmänt bland de omöjliga skara.

Sigurd hade då ännu ej skrivit Jonas Durmans testamente. Annars skulle mannen med det stora hjärtat i den stora kroppshyddan kunnat sagt dem, att det ändå finnes ett och annat hjärta här i världen, som är så rysligt egensinnigt, att det alls ingen vill ha, utom en enda.

Han visste ju, att hon lefde ensam på fäderne-slottet vid Atlantens stränder, slösande på ortens fattiga den enda kärlek hon någonsin fått hysa.

Plötsligt ryckte gamle öfversten till. Ett beslutamt drag tecknade sig kring läpparna, en svag rodnad färgade hans åldriga, nobla drag och han-

den föll med väldig kraft ned på skrifbordets ringlocka.

Gamle Munter visade sig i dörren.

»Nå, hittade herr öfversten fördelningschefens bref.»

Malcolm Langenhjelm drog sin mun till ett olympiskt löje.

»Åt skogen med alla bref. Jag har funnit något mycket bättre.»

»Säkerligen en teaterobligation, som utfallit med vinst,» menade den frispråkige trotjänaren.

»Nej, gamle Munter,» sade hans husbonde med lugn, klar, nästan högtidlig röst. »Jag tror mig hafva funnit lyckan.»

Munter skakade på hufvudet, tydligen bedragen i sina förväntningar. Den enda tycka, han hört talas om, var töllyckan till hans fars, torparens, oxar. —

»Och nu skall du genast packa mina kappsäckar. Vi skola ut, gamle Munter, ut i vida världen, jag är fri nu, behöver ej lyda trummor och kalfskinn. Vi resa till England i afton. — Har du förstått, karl?»

»Ja, öfverste.»

Några timmar därefter satt Malcolm Langenhjelm i en boggievagn på södra nattsälltåget och skådade öfver Sörmlands gröna kullar, belysta af aftonsolens sista strålar.

»Ja, aftonsolen lyser äfven varmt,» mumlade den gamle, lutande sig tillbaka mot ryggstödet och drömde, drömde om det där namnet, som fyllt det enda rosenröda bladet i hans gråa lefnadssaga.

Modern musikuppföstran.

Man är för länge sedan ense om, att musiken genom tonernas makt verkar förädlande på människorna, och att den är en god kamrat i alla lifvets skiften. Därför har man gifvit musiken en hedersplats i studieplanen för vår ungdom, och man påträffar sällan en familj, hvare ej åtminstone en medlem öfvar en eller annan art af musik, sång eller ett instrument såsom violin, flöjt, violoncell eller piano.

Isynnerhet har det sistnämnda fått medborgarrätt öfverallt, och det är pianospelet, som nu drifves mest af den musikaliska världen. Man behöver endast tänka på det utomordentligt stora antalet pianofabriker både i in- och utland för att göra sig ett begrepp om den utbredning pianospelet fått i skola, hem och konsertsal. Vi letva i pianots tidehvarf.

Icke allt är guld, som glimmar — och icke all musik, som dag och natt aflockas olika instrument, är skön. Det ges dess sämre också ett slags musik, som gör en ondt och ingalunda uppbygger, under det andra, som till och med föregifvas vara musikaliskt begåfvade själar, kunna lyssna till dylikt klink, utan att förändra en min eller löpa sin väg.

Den åsikten, att icke musikaliskt bildades öron skulle vara mindre mottagliga för verkligt god musik än för de eländiga musikaliska godtköpsvaror, som bjudas på alla håll och kanter, är grundfalsk. Och dock hör man så ofta: »Jag förstår det ju inte; det är för fint för mig» — eller: »Jag är nöjd med hvad som helst, bara det är musik.» Som om det vore nödvändigt, att enhver, hvilken ville bli delaktig af en ädel musikalisk njutning, verk måste studera Beethovens och Mozarts verk! Den sanna konsten talar omedelbart till människor utan sådana omständliga förberedelser.

Har jag icke fullt upp af skönhet och stämning, när jag med barnslig andakt kan försjunka i en majnatts under, utan att därför ha underkastat nejden, de olika växterna och stjärnorna en närmare undersökning?

»Jag förstår det dock icke!» Som om det då gäfvades så många i världen, som i sitt spel äro i stånd att återgifva dessa klassiska mä-

stares anda. Därtill behöfves förvisso ett genomträngande, årslångt studium. Men att viga sitt lif till ett sådant omfattande arbete kräfver forskarens hjältemod, ty tid är pengar!

Om »Friskyttens» kompositör C. M. von Weber säger: »Jag komponerar som Gud vill,» och Rossini komponerar »som publiken vill», har man väl därför rätt att tro, att Rossinis musik skulle ha ett mindre gudomligt ursprung? Näppeligen, ty det i sanning sköna verkar i hvarje fall gripande. Öfverallt skall en öfverlägsen, mäktig ande uppenbara sig, och där själ talar till själ och hjärta till hjärta, där har konsten, och äfven musiken, löst sin uppgift.

Men låt oss kasta en blick på vår ungdoms musikaliska uppföstran.

Valet af instrument och lärare är naturligtvis de två hufvudfaktorer, om hvilka det rör sig vid musikuppföstran. Och hur olyckligt utfaller icke ofta detta val!

Redan instrumentet (låt oss hålla oss till pianot) bevisar ofta på ett drastiskt sätt, hur felaktigt föräldrarna uppfattat sina barns musikutbildning.

För en nybörjare, som ännu ingenting kan, är det eländigaste hackbräde godt nog, menar man. Ett godt, nytt instrument skulle inge eleven allt för mycken lust att öfva sig och göra det möjligt för honom att för tidigt få ett tillfredsställande, välklingande anslag. Kort och godt, för en nybörjare är ett taffelformigt piano, som bara har sina fyra ben, de flesta tangenterna och åtminstone flertalet af strängarna i behåll, bra nog.

Vid valet af lärare tas naturligtvis sparsamhetshänsyn främst med i räkningen. Man lyckas ganska säkert finna en lärare, som är ädel nog att ge lektioner för 50 öre. Men för att den honom anförtrodde talangen (talang ha som bekant alla barn, som ha sina föräldrar i lifvet) ej strax på några månader må nå parnasens spets, så låter man eleven »tills vidare» blott ta en timme i veckan.

För att slutligen akta eleven för öfveranstängning och under den kalla årstiden afhålla honom från allt för många öfningar, säter man pianot i »förmaket», som icke eldas under den strängaste delen af vintern, och härigenom är vistandet vid pianot omöjliggjordt.

Ja, så resonerar man på fullt allvar mangelstädes och handlar dess sämre därefter.

Hvad häraf följer, är lätt att se; hvarken instrument eller lärare duger, och efter några genomkinkade terminer har barnet förlorat all lust att spela och lägger äntligen det lilla, som det lärt i sitt anletes svett, resigneradt på hyllan.

Nå, tänka de kära föräldrarna, har gossen inte lärt något, så kanske flickan har anlag därför. Mycket riktigt, där brodern slutade, tar systemen vid, man vill inte förgäfves ha skaffat en »pianoskola».

Trots utomordentliga ansträngningar från den nya lärarinnans sida blir det bara vals-musik af för den unga damen: hon kommer ej därefter att skapligt kunna föredraga en sonat af Haydn. Då heter det ofta: den eller den spelar utmärkt, vi skola låta utbilda vårt barn hos en virtuos. Men det är förfeladt. Det är en känd sak, att ofta just de konstnärer, som äro mest tekniskt fullkomliga, äro dåliga lärare, emedan de sakna tålmod. Liksom en medborgares första plikt är lugn, så är en pianolärares tålmod. Och hvad gagnar det mig, om konstnären kan utföra de största saker på sin flygel, men ej är i stånd att förklara det enklaste för eleven, ej förstår gripa in i hans andliga lif?

Den berömda musiklärde och kulturhistorikern Riehl säger: »Vi hålla icke ungdomen till studiet af forntidens och nutidens diktare, för att de skola göra vers och deklamera dikter, utan för att de skola lära känna andan hos de olika folkslagen och tidsskedena så, som den afspeglas i diktkonsten. Därför studerar man grekiska för de grekiska diktarnes och hela den grekiska kulturens skull, men grekisk, romersk och annan kultur för humanitetens skull, för den fria mänskliga bildningens skull, och kallar alltså det hela för humanitetsstudier.

Så långt när man väl ej på länge med hänsyn till musikundervisningen. Vi låta våra barn lära pianospel, violinspel och sång af goda och dälige lärare. De kunna då göra, som de vilja, med dessa färdigheter. De flesta musici kunna icke själfva göra reda för sin konstns historia och ästhetik, huru skola de då kunna bibringa andra det! Men den, som blott kan spela, han kan inte annat än — spela. Att spela är ett tidsfördrif, och hvarje blott och bart tidsfördrif gör en i längden dum.»

Så talar en af de förnämsta musikpedagoger.

Hur mycken genklang finna sådana pärlor till ord i deras hjärtan, som leda våra barns musikuppföstran? Hur ofta stöter man icke på det bekväma, högtrafvande till ordet »metod», hur ofta hör man icke riktas till sig den gängse frågan: »Hvilken metod använder ni vid undervisningen?» Som om det kunde finnas en mönstergill metod och icke hvar enskild elev fordrade en särskild behandling, egentligen kunde göra anspråk på en metod för sig själf!

Är läraren nögd att — hvilket ofta nog förekommer — använda en bestämd metod gentemot nybörjaren, eller rättare sagdt att ge honom en »pianoskola» att studera, så måste man iakttaga den största försiktighet vid valet, då det ena arbetet saknar, hvad det andra erbjuder till öfverflöd, så att den stora mängden lärosatser snarare förvirrar än vägleder.

Därför är det bäst, att läraren inrättar sin undervisningsplan efter elevens andliga anlag; den bör vara så enkel och saklig som möjligt, och det gradvisa, jämna fortskridandet får aldrig lämnas ur sikte. Betrakta dig ej som mästare, utan som din elevs medhjälpare! Dessa ord borde äfven musiklärare göra till sin grundsat.

A. Beetschen.

Litteratur.

En stor man; berättelse af *Anna Wahlenberg*. (Sthlm. Alb. Bonniers förlag. 2:ne delar, pris 5 kr.) Den talangfulla, för Iduns läsarinna välbekanta författarinnan har genom denna nyutkomna roman framträtt med sitt hittills omfångsrikaste verk, ett arbete hvilket emellertid till sin bredd fogar motsvarande gedigna egenskaper af ett intressant och djuptänkt ämne, psykologisk skärpa, god karaktärsteckning och en underhållande och konstnärlig form. Det är alltså ett synnerligen beaktansvärdt inlägg i vår moderna litteratur, Anna Wahlenberg härmed gjort, och hon har därvid till fullo befast sin ställning som en af våra förnämsta kvinnliga författare.

De egenskaper, som redan förut framträtt i hennes flitiga diktning och förvärfvat henne så vidsträckt sympati: skarpsinnighet för det karaktäristiska i de smådrag, som bilda hvardagslivet och människorna omkring oss, godmodig satir gentemot det förvända och själfviska, men på boten dock alltid den äkta kvinnlighetens högsinta optimism — dessa egenskaper följa henne äfven nu, när hon gifvit sig ut på ett större ämnes djup,

och, hvad mera är, de ha visat sig mäktiga att *växa* med uppgiften. De små dragen ha skärpts till kraftigt kännetecknande konturer, fallet till typ, skissen till genomträngd generaliserande konst.

Vi höra till dem, som anse det för snart sagdt en oräddighet både mot författare och förläggare att genom någon längre eller kortare resumé af en boks innehåll för den påräknade läsekretsen förtaga något af dess spänning — ej minst för den läsande *dampubliken* ligger ett särdeles behag hos ett nytt litterärt verk i dess af hvarje skvallrare oantastade *fraicheur*. Vi ha därför här endast velat ge en kortfattad tolkning af det allmänna intryck, som Anna Wahlenbergs författarskap efterlämnat hos oss, då vi vändt det sista bladet i hennes nya bok, öfvertygade, att de många, många bland våra läsarinna, som redan förut högt värderat hennes vittra alstring, skola skynda att göra sig förtrogna med »En stor man» och därefter gifva oss rätt uti att densamme äfven betecknar ett stort framsteg för den unga skriftstallarinnan.

ANNA WAHLENBERG.

Redan för åtskilliga år tillbaka meddelade Idun Anna Wahlenbergs porträtt. Talrika nya läsare ha emellertid sedan dess samlats kring vår tidning, och särskildt för dessa tro vi, att den nya bild, som vi låtit åtfölja dessa rader, skall vara välkommen. Fru Wahlenberg-Kjerrman anträdde i måndags en utrikes resa, särskildt till Paris, för att under några veckor rekreera sig och göra nya studier.

Konung Osear I:s grindpenning.

En liten sannsaga,
berättad af L. S.

II.

Dånga år hade förflutit och medfört stora förändringar så väl inom det enskilda som offentliga lifvet. Kronprinsen Oscar hade efterträtt sin fader på tronen, men äfven nedstigit därifrån och hvilade redan, jämte sin gemål, under riddarholmskyrkans tuuga half. Trenne af de små prinsar, som en gång så sorglöst stormat fästningarna i parken vid Tullgarn, konung Karl XV och hans båda yngre bröder, hertigarne af Uppland och Dalarne, hade också intagit sitt rum i Sveriges panteon, den ende öfverlevande satt såsom konung på Sveriges tron. Och den lilla prinsessan, hon hade vuxit upp, icke blott till den mognade blida konungadottern, utan till den i lifvets skola luttrade kvinnan, som af egna lidanden lärt att hysa deltagande för andras. Hennes ädla verksamhet, under mångårig sjukdom och svaghet, står såsom

en skön föresyn för hvarje svensk kvinna och har i hufden förvarat henne ett namn, skönare än hvarje annat, nämligen: »de lidandes furstinna».

Bland de många barmhärtighetsinrättningar som på initiativ af prinsessan Eugenie kommo till stånd och i ganska väsentlig mån underhöllas af henne, var äfven det hem, som hade till uppgift att »bereda bostad, vård och underhåll åt fattiga, obotligt sjuka och vanföra barn». Det var 1879, som en liten förening under prinsessans ordförandeskap bildades i afsikt att arbeta för ett sådant hem. Till en början måste man åtnöja sig med att inackordera de små i ett privat hem för sjuka barn, men icke många år därefter lyckades man få öppna ett eget provisoriskt hem i hyrd lokal. Denna visade sig dock snart otillräcklig, hvarför prinsessan med kärlekens intresse nitälskade för åstadkommande af ett eget hem för de värlösa, sjuka barnen. Hennes bemödanden kröntes med en snart sagdt förvånansvärd framgång; bidrag till byggnadsfonden för *Eugeniahemmet* ingingo från land och stad, och redan 1886 stod det färdigt att emottaga ett betydligt antal af små förkrympta, vanskapliga barn från olika delar af landet. Den dag, då detta kunde ske, var en verklig högtidsdag för den ömsinta prinsessan, och ville man se henne riktigt glad, så skulle man se henne bland dessa halta, puckelryggiga eller på annat sätt vanföra små, som med barnlig förtrolighet slöto sig intill henne, då hon någon solig vårdag, innan hon företog sin sommarfärd till Gotland, kunde besöka Eugeniahemmet. De visste ej mycket om det ena eller det andra i världen, men det visste de, att prinsessan på ett alldeles särskildt sätt tillhörde dem, och när den lilla slöjdskolan för de vanföra kom till stånd inom hemmet, blef det deras mål att komma så långt, att de skulle få arbeta något åt prinsessan, som ock med tacksam glädje mottog dessa små uttryck af barnakärleken.

Emellertid var det icke alltid solskensdagar för dem, som hade att bära omsorgen för underhållet af de många barnen, och isynnerhet första året hände det mer än en gång att man icke utan en viss oro motsåg de ständigt ökade utgifterna. Äfven en prinsessas tillgångar äro begränsade, och särskildt måste de vara det för den, som var så mycket anlitad och hade så öppen hand för nöden som prinsessan Eugenie. I en tid, då bidrag till hemmet mera sparsamt influtit och man började tänka på uppopp i tidningarna för att fästa allmänhetens uppmärksamhet vid Eugeniahemmets växande behof, hände sig en dag att en af styrelsemedlemmarne, som besökte prinsessan, möttes af henne med det glada utropet: »I dag har jag haft en stor glädje. Jag känner mig riktigt öfverväldigad af Guds godhet. Sitt ned och låt mig berätta hvad som hänt.» Och de sköna ögonen strålade af fröjd, under det prinsessan berättade följande:

»För några dagar sedan, just under det jag satt och tänkte på det kära Eugeniahemmet, kom min gamle hofmästare in och lämnade mig ett bref. På utskriften stod: »Till Eugeniahemmet — ränta å konung Oscar I:stes grindpenning, från lilla Hanna.» Undrande hvad detta månde betyda, öppnade jag brefvet och fann däri en summa af 500 kr. Detta var ju en god handpenning på hvad Herren ytterligare vill gifva oss åt de små vanlottade barnen! Men hvem var då lilla Hanna? Och hvilken var konung Oscars grindpenning, som burit en sådan ranta? Jag

funderade hit och dit, tills slutligen ett minne från mina barndomsdagar på Tullgarn började dyka upp. För mina ögon ställde sig bilden af en liten ljushårig flicka, som alltid syntes vid grinden utanför slottsparken, då jag med mina föräldrar åkte därigenom. Jag erinrade mig äfven, att hon lekt med mig och mina bröder ute i parken, och att min far vid flere tillfällen gifvit henne en större grindslant, emedan han tyckte om den lilla flickan, som hälsade så höfviskt och svarade så frimodigt på de frågor han ställde till henne.

En dag frågade han henne, huru hon använde de penningar hon fick, hvarpå hon svarade, att dem satte hon in på sparbanken, på det hon skulle ha något då hon blef stor och skulle ge sig ut i världen. Detta svar behagade kungen så väl, ett han vid afresan från Tullgarn det året gaf fadern för lilla Hannas räknig 50 kr.

Snart förlorade jag emellertid den lilla flickan ur sikte,» fortsatte prinsessan. »Under något af de följande åren åtföljde jag mina föräldrar på en resa till anförvandter i Tyskland och vistades äfven tidtals med dem i Norge. Den äldre konung Karl Johan dog, och sedan min far uppstigit på tronen, vistades vi icke mycket på Tullgarn, synnerligast sedan hans sjuklighet börjat. Jag växte upp till den unga prinsessan, som skulle införas i hoffivet, och glömde helt och hållet den lilla lekkamraten vid slottsgrinden. Men att hon under hela denna långa tid icke glömt mig, därpå har hon nu gifvit mig ett rörande bevis.

Så snart jag nu efter emottagandet af det där penningbrevet börjat erinra mig henne, var jag naturligtvis angelägen att få min gissning bekräftad. Lyckligtvis hade min hofmästare reda på, hvem som lämnat brevet, och sålunda lyckades det mig att få visshet om att gåfvan verkligen kom från den fattiga lilla flickan vid Tullgarn. Jag skref genast till henne och bad henne komma till mig, och just i dag har jag efter nära 50 år återsett henne. Du undrar ju då icke öfver, att jag känner mig glad.»

Prinsessan gjorde här ett uppehåll i sin berättelse, lutade sig tillbaka i soffan och syntes försjunka i gamla minnen. Dessa minnen måtte ha varit soliga, ty hon log allt emellanåt och syntes obeskrifligt lycklig. Omsider yttrade hon: »Naturligtvis ville jag veta hvad som satt den förr så fattiga flickan i tillfälle att betala en så hög ränta å kungens grindpenning, och hon omtalade därför i några korta drag sin lefnadshistoria. Då hon inträdt i den vuxna ungdomsåldern hade hon längtat ut för att genom ärligt arbete själf förtjäna sitt bröd. Hon kände inom sig ett brinnande verksamhetsbegär och begaf sig med föräldrarnes tillåtelse till hufvudstaden, fast besluten att där söka sig ett fält för en nyttig verksamhet. Till en början erhöill hon plats i ett godt hem. Där märkte man dock snart, att den anspråkslösa landflickan var en ovanligt rikt utrustad karaktär och äfven på hufvudets vägnar vida öfver de flesta, hvarför man, då tillfälle till vidare utveckling yppades för henne, villigt, om än med saknad, lämnade henne. Efter en med heder genomgången lärokurs fick hon plats i en större affär och skötte den med sådan duglighet och redbarhet, att hon efter få år blef föreståndarinna för en betydande afdelning af densamma och omsider delegare i det bolag, som innehade den*.

* Vi anse oss ej begå någon indiskretion genom att röja »lilla Hannas» anonymitet. Det är redan

hon behöfde för tillfredsställe af sina enkla behof och beredandet af en sorgfri ålderdom åt de gamla föräldrarna. Det har därför blifvit hennes ljufva kall att lätta många bördor för andra. Hon sade mig ock,» tilllade prinsessan med ett rörande tonfall i rösten, »att en af hennes önskingar som barn hade varit, att hon en dag skulle få göra den lilla prinsessan, som hon uttryckte sig, en glädje, och i det jag i dag hjärtligt omfamnade henne, sade jag henne, att hon kunde tacka Gud att han uppfyllt denna önskan, ty icke på länge har jag känt mig så glad som vid detta återseende.»

Och detta är nu berättelsen om konung Oscar I:stes grindpenning, sådan den en gång omtalades af prinsessan Eugenie.

Tvåne konstutställningar.

Vår »salong» — eller rättare våra »salonger» äro nu öppnade, och konstintressen och konstfrågor genomströma i dessa dagar som en lifvande ozon hufvudstadens ljusa världluft.

I Konstföreningens vackra lokal vid Kungsträdgården har »Svenska konstnärernas förening» smyckat väggarna med ett hundratal dukar. Främst bland alla dessa utställare tilldrager sig utan tvivel vår furstlige artist, prins Eugen, intresset, och detta ej allenast på grund af bördens undantagsställning, utan i lika hög grad genom sina konstnärliga egenskaper. Ty han är ovedersägligen en intressant och rikt begåfvad konstnärspersonlighet, den unge prinsen, och på den själfständiga väg, han vandrat, har han under de senaste åren gjort stora framsteg. Ultramoderna till uppfattning och teknik, torde säkerligen hans här utställda dukar på många håll framkalla opposition, men enhvar, som gör sig möda att liet djupare intränga i deras stämning, skall helt visst snart medgifva, att exempelvis en sådan bild som »Den sista solglimten» gömmer både fint naturstudium och verklig poesi.

Bland de öfriga utställarna kunna vi endast i stor korthet omnämna de ej synnerligen talrika kvinnliga namnen. Det är i synnerhet på porträttmåleriets område dessa utmärka sig. Den erkända konstnärinnans plats bibehåller *Hildegard Thorell*: hennes porträttbild »Modersglädje» — artisten J. Kullens unga fru med sitt späda barn — är af utsökt behag. Om *Kerstin Cardon* tala vi utförligt på annat håll i detta n.r. *Fanny Brate*, *Aoa Lagercrantz*, *Hanna Pauli*, *Lily Wrangel* utställa alla goda porträtt, och *Fanny Hjelm*s miniatyrporträtt på elffenben äro verkliga små pärlor inom denna graciösa, nu så föga odlade genre. *Anna Billing* och *Anna Boberg* möta med landskap i akvarell, *Anna Norstedt* med vackra blomsterstycken och *Emma Toll* med stilleben och genre.

»Konstnärsförbundet» samtidiga utställning en trappa upp i huset bredvid måste väl närmast betraktas som den yttersta vänsterns demonstration, och impressionism, symbolism och all slags modernism fira här fester, hvilka delvis nästan slå öfver till orgier, ägnade att i hög grad förbluffa mera konservativa sinnen. Men intressant, frisk och lefnadsglad är den utan all gensägelse och inrymmer också skatter af äkta, behärskad konst, som måste tala till alla. Vi återfinna ju äfven sådana värtaliga namn som *Carl Larsson*, *Bruno Liljefors*, *Per Ekström*, *Richard Bergh*, *Anders Zorn*, *Pehr Hasselberg*, *Christian Eriksson* m. fl.

Kvinnotruppern är här ännu fåtaligare, men representerar dock en god del solid talang. *Julia Beck* har i tvåne landskapsstämningar gifvit månaderna oktobers och mars olika fysiomer. *Eva Bonnier* tillhör de mest avancerade bland våra målariinnor; ett par af hennes porträtt äro emellertid utmärkta, sjukhusinteriören från *Serafimerlasarettet* likaså. *Mina Bredberg* och *Ingrid Ehrenborg* utställa äfven goda porträtt, *Märtha Tynell* studier från Paris' gator och Seinen. Vär-

några år sedan den verksamma kvinnan följde prinsessan till den stora hvilan, och *Hanna Lindbergs* bild meddelades då på Iduns första sida. Den välrenommerade affär, *Almedahls bruks försäljningsmagasin*, som i henne förlorade sin duggande föreståndarinna, har, som bekant, just i dessa dagar öfvertagits af firman *K. M. Lundbergs försäljningsmagasin*. Red.s ann.

utställningarnas enda kvinnliga skulptris möter oss också här: *Ida Matton* med en duktig porträttbyst.

Helt visst komma alla de af våra läsarinor, som äro i tillfälle, att personligen bilda sitt om-döme om våra »salonger», och dessa korta rader vilja endast vara en liten tillskyndelse därtill, om någon särskild sådan ens kan vara behöflig för våra alltid vakna och intresserade damer.

Ur notisboken.

Furstefrämmandet. I tisdags morse anlände, som ämnadt var, de danska gästerna, kronprinsparet och prinsessan Louise, till Stockholm. Samma dag intog den k. familjen och dess gäster middag en familie i drottningens våning. På aftonen gafs å slottet en musikalisk soaré, till hvilken inbjudits svenska och norska statsrådets ledamöter, medlemmar af corps diplomatique, hofvet och societeten med damer, till ett antal af 200 personer. På onsdagen gafs festrepresentation å Dramatiska teatern, hvarvid »Vasantasena» uppfördes. På fredagen festrepresentation å Operan, hvarvid gifvas »Orfeus» och »Pajazzo», I morgon ger kronprinsen middag för de danska gästerna.

»Litteris» åt Matilda Linden. Vår framstående operasångerska, fru *Matilda Linden*, erhöill här om aftonen efter andra akten af »Orfeus» guldmedaljen Literis et artibus, hvilken till henne i den invid den k. logen belägna salongen egenhändigt öfverlämnades af konungen, som öfvervar föreställningen.

Om basaren till förmån för brefbärarnes pensjonskassa vilja vi ännu en gång påminna. Denna särskildt behjertansvärda välgörenhetstillställning öppnas å Börsen nästkommande onsdag den 18 dennes och fortgår äfven de två följande dagarne. Både för det vackra syftets skull och för de aktade personers skull, hvilka ställt sig i spetsen för densamma, hoppas vi, att basaren måtte lifligt frekventeras af allmänheten och lämna önskvärdt resultat.

En ryktbar kvinna kommer inom kort att besöka vårt land. *Annie Besant*, den teosofiska rörelsens förnämsta förkämpe i Europa, skall nämligen gästa Sverige i slutet af maj månad. Fru Besant skall hålla teosofiska föredrag i Göteborg och Stockholm samt i Stockholm deltaga i en skandinavisk-finsk teosofkongress.

Julius Kronbergs moder, fru *Augusta Kronberg*, har afldit härstädes i en ålder af 63½ år.

Väfslöjd. Sedan ett år tillbaka har fru *Emma Andersson* å Ljura invid Norrköping — välbekant för våra läsarinor från våra »praktiska» spalter — haft mönstertillverkning med hufvudsakligt att ersätta de upplockade väfnadssätten med väfnader, åstadkomna i vanlig väfstol medels användning af olika trampsätt. Sålunda har fru A. lyckats att sätta i system ett stort antal gamla mönster från århundraden tillbaka. Härvid ha ofta linneväfnadens egendomliga randningar med silke och färgskiftningar utbytts helt och hållet eller delvis för att tillämpas på ylleväfnader och tvärtom. Bland de nyaste proven är ett mönster från 1787 som benämnes »rosrandiga myggfjäll», ett gardinty i bomull. Detta väfdes för i 8 skaft, men har förenklats och förskönats af fru A. Nu är det möjligt för hvilken väfverska som helst att väfva detta mycket vackra mönster. En »fjällväfnad» för paradträcken är äfven en utmärkt vacker sammansättning af fru A.

Teater och musik.

Kungl. operan återupptog i måndags Meyerbeers historiska opera »Hugenoterna», hvilken ej gifvits härstädes sedan våren 1890. Vill man vara uppriktig, måste man erkänna, att utförandet i flere hänseenden lämnade åtskilligt öfrigt att önska, i det en och annan af solisterna, särskildt innehafvarne af de båda hufvudrollerna, ej hunnit tillräckligt instudera sina partier. Klandret drabbar i detta hänseende dock närmast regissören, som tillåtit operans framförande, innan hon blifvit till-

räckligt inöfvad. Det är ej nog, att en opera går någorlunda drägligt, såsom här var fallet; man bör sätta en hederssak uti, att den går alldeles perfekt. Repetitionerna böra vara undangjordade, innan ett verk framföres för publiken.

De båda hufvudrollerna Raoul och Valentin uppburos af hr *Ödmann* och signora *Labia*. Att hr *Ödmann* ej var så väl disponerad denna afton, märktes stundom. Han sjöng dock upp sig, så att han särskildt i fjärde akten hade tillfälle briljera med sin rösts alla företräden. Och när han blifvit riktigt varm i kläderna, torde han kunna räkna detta parti till sina allra bästa. Signora *Labia* var ej så tillfredsställande, som man kunnat vänta sig. Bäst var hon på de ställen, där hon lät sin härliga stämma tona ut till sin fulla bredd. För öfrigt föreföll hon här och där något osäker. I sitt yttre lämnade båda dessa rollnehafvare rum för en och annan liten anmärkning. Hvad det vokala utförandet beträffar togs priset för aftonen af fröken *Karlsohn* som pagen *Urbain* och hr *Söderman* som greve de *St Bris*. Det senare partiet låg synnerligen väl för sångaren, hvars stämma därför också gjorde sig förträffligt gällande. En lämpligare maskering skulle äfven här varit önskvärd. Hr *Sellergren* förtjänar erkännande för sitt utförande af *Marcel*s parti; måhända hade hugenottvisan i första akten kunnat utföras med något mera kläm. Som greve de *Nevers* var hr *Vallenius* ej så oäfvnen; en viss osäkerhet, som stundom förspordes, torde försvinna till följande föreställningar. Återstår så bland hufvudrollernas innehafvare fröken *Frödin*, hvilken innehade drottning *Margaretas* i vokalt hänseende så viktiga och betydande parti. Fröken *F:s* säng kännetecknas af två lika framträdande egenskaper: hennes stora lätthet för koloratur och hennes nästan lika stora benägenhet att sjunga falskt. Lika värdefull den förra egenskapen är både för sångerskan och publiken, lika fördömlig och för åhöraren pinsam är den senare. Det torde ock, såsom vi förut framhållit, för fröken *F:s* egen skull vara bäst, att hon snarast möjligt ställer sig under en framstående och förständig lärares eller lärarinns ledning, så vida hon vill, att de onekligen rika anlag hon verkligen äger, skola komma till full utveckling. Hennes röstklang, som nu ej är så synnerligt vacker, torde under en dylik förständig ledning också kunna förbättras. Här om någonsin ligger fara i dröjsmålet. Af hvad vi här sagt och sagt i största välmening framgår, att den unga sångerskans utförande af drottningens parti ej kunde vara i vokalt hänseende tillfredsställande. I yttre hänseende fanns ock endast ett fagert ansikte, men detta är ej nog för en drottning; det fordras ock värdighet i uppträdandet.

Öfriga medverkande förtjäna i allmänhet erkännande, särskildt hr *Lundqvist* — i tvänne skepnader, både som brandvakt och munk — och *Lundmark* (för soldatvisan). Körerna, som i denna opera spela en viktig roll, gingo på det hela taget förträffligt; särskildt imponerande var den stora sammansvarningskören i fjärde akten, ledd af så rulinerade solister som hr *Lundqvist*, *Brag* och *Grafström*. Orkestern, ledd af hr *Henneberg*, förtjänar också synnerligt erkännande för denna afton. — Bifallet, i början matt, tog under de senare akterna upp sig. — Nödvändigt torde bli att företaga några strykningar i operan eller ock betydligt förkorta mellanakterna, så att ej operan som nu behöfver räcka till kl. 1/2 12.

I dag fredag gifves, med anledning af det danska furstebesöket, stor gala-föreställning, vid hvilken uppföres *Orfeus* och *Pajazzo*.

K. Dramatiska teatern. Vår frejdade skådespelarveteran hr *Knut Almlöf* begynte i måndags afton en ny serie gästuppträdanden å *Dramatiska teatern* som klädeshandlaren i *Angiers* kvicka komedi »Klädeshandlaren och hans måg». Den glänsande och fint utmejslade konst, hvilken alltid präglat hr *Almlöfs* spel i denna roll, har icke mist något af sin fulländning, vare detta nog sagdt. Naturligtvis hylades ock den uppburne artisten af en fullsatt salong med lager och jubel. Rollfördelningen är i öfrigt densamma förträffliga som vid styckets senaste uppförande för ett år sedan, och hr *Fredriksons* markis de *Presles* samt fru *Rundberg* som den nobla unga markisinnan dela välförtjänt publikens bifall.

Vasateatern har upptagit det för några år sedan på *Svenska teatern* gifna lustspelet »*Lifvet på landet*», som bekant en bearbetning efter *Fritz Reuters* ryktbara roman med samma namn. Närmast har väl detta nu skett för hr *Victor Holmquist's* räkning, hvilken som onkel *Bräsig* har en af sina allra förträffligaste uppgifter. Publiken återhälsade också på premiären i lördags med skallande jubel dennes glänsande prestation.

Äfven på öfriga händer får det underhållande folk-

lustspelet på *Vasateatern* ett förträffligt utförande, främst att nämna hr och fru *Castegren*, den förre mycket lustig som *Fritz Triddelfits* och den senare söt och intagande som fru von *Rambow*. Herrskapet *Pomuckelskopp* gifves med vederbörlig komisk färgläggning af hr *Kellberg* och fru *Bergström*. Hr *Gardt* passade väl i *Hawermanns* kläder, och fröken *Thulin* var riktigt täck som hans unga dotter. I ett som allt bereder »*Lifvet på landet*» i denna nya upplaga en synnerligen angenäm teaterafton och torde helt visst en god tid hålla sig på programmet.

Södra teatern. Den outslitliga »*tanten*» (»*Charleys*») är nu efter närmare ett hundratal uppträdanden äntligen permitterad — åtminstone tills vidare — och tisdagen bjöd på ett nytt program. I presslägningsminuten först kunna vi ägna det ett omnämnande, men måste därför ock bli korta. »*Kung Kandaules*» — en *lever de vaudeville* af *Meilhac* och *Halévy* — var egentligen blott en portion snömos, men serverad med äkta parisisk finess som den var, åtminstone för författarnes vidkommande, gjorde den sig rätt *appétissant* och slukades med begärlighet.

Gustaf af Geijerstams folklustspel »*Jan Anders* och *Lars Anders* och *Deras Barn*» visade sig vara en realistisk, frisk och underhållande allmogeskildring af verklig originalitet. Ämnet är i och för sig mera novellistiskt än dramatiskt, men genom en rikedom af väl studerade och karaktäristiska smådrag utfylldes det därhän, att intresset hölls lifligt uppe genom alla de tre akterna. Utförandet var ock på de flesta händer ägnadt att understödja intrycket; i synnerhet var fröken *Widells* framställning af bonddottern *Lena* af fullödig verkan och hr *Olsson* som hennes fästekarl, bondsonen, förträfflig. Hr *Hirsch* och fru *Fornell* förtjåna äfvenledes framhållas för sina prestationer.

Bifallet var högst lifligt, framgången afgjord, och utsikterna för det nya programmet böra — efter allt att döma — ställa sig odeladt gynsamma.

Matiné gifves söndagen den 15 dennes kl. half 2 e. m. å *K. Dramatiska teatern*. Programmet upptager som *pièce de réistance* »*Flickan från Andros*» (*Andria*), lustspel i 5 akter af *Publius Terentius Afer*, i översättning af hr *Nils Personne*. Det var detta stycke som illustrerade sällskapet »*Iduns*» tretioårsfest den 22 november 1892 och då mottogs med ett så stort intresse, att man ofta hört uttalas önskningsar om dess offentliga uppförande.

Matinéen gifves till förmån för en af teaterns verksamaste och nyttigaste medarbetare, hr *Emil Michal*, hvilken i snart 23 år såsom sufflör tillhört teatern.

Fru *Lillian Sanderson* och hr *Bernhard Ståvenhagen* gifvo sistl. lördag konsert i *Musikaliska akademien* inför en visserligen ej synnerligt talrik, men dess mera tacksam publik. Fru *S.* visade sig äga en förträffligt skolad altröst af ej synnerligen stort omfång. Hennes storhet ligger i föredraget. Så som hon föredrager sina romanser — hon tyckes uteslutande vara romanssångerska — torde ingen kunna göra det bättre. Det lifliga bifallet framkallade flere extranummer.

Hr *Ståvenhagen* dokumenterade sig som en synnerligt solid pianist; förträfflig teknik, väl nyanserat föredrag och original uppfattning voro för honom utmärkande egenskaper.

Accompanjemang till fru *S:s* säng sköttes ypperligt af den henne likaledes åtföljande hr *Brüning*.

Operasångaren *Helmer Strömberg*, välkänd och värderad för sin verksamhet vid k. operan, har af dennas direktion fått sig beviljad en recett, som gifves i midten af nästa vecka med biträde af våra förnämsta sängförmågor.

Den gamla goda tiden.

«*På den tiden, när jag stod i knopp, så där i slutet af förra månaden,*» sade blåsippan under de sista dagarna april — »*då var det annorlunda än nu!*» — Hon stod i en hagbacke, bredvid en nästan uttorkad vattenpuss; den uppspirande grönskan hade vuxit öfver det vissnande stånd, hvarur hon skjutit upp, hennes egna blomblad voro bleka och visade tecken till att vilja falla af. — »*Vår tid är förbi,*» nickade hon åt hvitsippan, »*men vi ha också varit med, både i sol och kyla — varit med i den gamla goda tiden!*»

«*Ja,*» svarade hvitsippan, som redan hängde hufvudet — »*och det var en annan tid än nu. Då var det friskt att lefva! Iote vet jag hvad det skall bli af det nu uppväxande släktet af blommor — de bli ju alldeles förvekligade af öfverflöd på solsken och värme. Nej, annat var det förr, syster blåsippa — då fick man inte vara ömtålig för en frostnatt eller för att stå våt om fötterna!* Tvärtom — det var just själfva lifvet! Friska och härdade voro den tidens växter; blommorna voro då ej af så många slag, men just därför blef en hvar så mycket mer värderad!»

Och så gaf hon en vink med de utsträckta gröna bladen åt de kringstående, nyuppkomna blommorna. Men alla gullvifvorna, violerna och de knoppande liljekonvaljerna hade så mycket bestyr med att få sin vårskrud i bästa skick, att de inte lade sippornas ord särdeles på hjärtat. »*Deras tid är ju i alla fall förbi,*» sad de till hvarandra, under det att de tänkte på sin egen utveckling så mycket som möjligt. De smålogo, då de hörde talas om »*den gamla goda tiden,*» ty de visste väl, tyckte de, att vårsol och värme äro bättre än kallossningens obehag. »*I maj — se, då är rätta tiden att lefva och blomma!*» jublade de, täcka och ungdomsfriska.

Men våren förgick, och sommaren kom. Björkarna stodo för längesedan fullöfvade, och snart voro de vilda rosenbuskarne i backen öfversållade af blommor. I en skuggig sluttning mot norr kvarstodo ännu några liljekonvaljestånd med vissnade blomstänglar, men efter gullvifvorna syntes knappt något spår.

«*Sommaren är årets skönaste tid,*» sade rosorna till blåklinten, som stod midt i hetaste solbaddet inne på odligen strax bredvid, där dess klarblå dräkt tog sig dubbelt bra ut vid sidan af prästkragar och åkervallmo.

«*Det säga ni därför, att ni inte känt till våren,*» sade de förtorkade konvaljerna, »— den ljufliga tid, då solens strålar ännu icke voro brännande, utan deras värme mildrades af mängen svalkande fläkt; det var en tid, som innebar oändligt mycket mer poesi! — men det förstå inte nutidens örter. Nu ska' allting vara så gruffigt hett, bevars! — hett, så att man inte kan andas. Torrt i luften, torrt på marken — — nej, jag tackar Gud för att jag fick lefva i en tid, som ännu ägde saft och must; då fanns det växtlif — framtgående! — — Den tidens blommor fick man göra sig besvär för att uppsöka, där de stodo halvt undangömda och blyga i skuggan af björk och al, och man märkte dem af deras fina doft. Men nu ska' det vara prunkande färger, och man skall stå midt i solgasset för att synas. — — Nej, låt oss glädja oss åt att ha tillhört den gamla goda tiden — värtid — vår tid!»

Sommaren försvann, och hösten nalkades. Tyngda af mognande frukter stodo äppelträden inne i herrgårdens trädgård. Rosenbuskarna såväl därinom som i backen utanför hade fått ett annat utseende. De skära blommorna voro affallna, men åtminstone de senares hade dock satt någon frukt. De ville också vara med, fastän deras frukter voro så små och ännu blott svagt rodnande. Men de vilda rosenbuskarna hade icke endast bytt utseende, utan också namn. »*Nyponbuskar*» kallade man dem nu helt enkelt.

«*Ja, den närvarande tiden är en gruffigt materialistisk tid,*» sade de; »*folket samlas kring fruktträden, och man måste bjuda till så godt man kan, om man skall få vara med och lefva. Därför ha vi nu satt nypon. Men*

Tandläkare dr Geo. Forssmans nya preparat för tandernas vård: Tandpulver, två slag, Tandpasta, Tandtinktur, Bendix, Josephson & C. O., 11 Regementsgatan.

rosornas tid, det var en annan tid! — den rätta tiden, den gamla goda tiden! Då ägde folk ännu öga för hvad som var skönt! — nu är det bara fråga om smaken — gommens smak — en förskämd smak, skulle vi vilja kalla den. Nej, i somras, då var det rosen som var mest eftersökt, hon kallades då blomornas drottning.» Men astrakanerna sutto där så stora och runda på grenarna och bara logo — de hade visst också varit med i somras, men då voro de ännu bara små och gröna, sura och omogna. »Nej, hösten är bäst,» sade de, »det är skördens, mognadens tid; det är bättre upp att då vara den största och viktigaste. Kärna ska' det vara i allting — har man bara det, så skadar det förstås inte heller att också ha ett vackert skal. Men några tunna blomblad, de lefva inte länge, de falla af och glömmas. Rosenblad — blomsterdoft! hvad har det för värde? Därför skyndade vi oss att skaka af oss den sköra granblåten, så snart vi kunde i våras.»

Frukten var nedtagen och träden började falla sina blad för frosten. Vintern kom; snön betäckte marken. »Ni skulle ha sett oss i höstas,» sade de till snöflingorna, som kommo flygande på besök — »när »Britsommarn» rådde med sina rika färgskiftningar, och då så många träd voro behängda med vackra, lockande frukter; då var här något att se! Det var en skön tid — då fanns det färgsinne i naturen!»

»Är här då inte vackert också nu?» sade de mörka granarna, hvilas djupa grönska ännu mer förhöjdes af snön. »Björkarna kunna knappt vara vackrare och lummigare i sin väriliga löfskrud än nu uti rimmfrostens skimrande silfverskir!» — — —

Och när snön vid blidare väder smälte undan kring furornas stammar, stod lingonriset så friskt därunder; och borta i trädgården plockade man de bländhvita, skira julrosorna långt under drifvan.

Men våren kom slutligen åter; vårbäckarna runno, marken blef bar och brun. »Är det vackrare?» sade granarna i skogen. »Det mjuka snötäcket är borta, våra mörkgröna vinterpälsar börja se så tjocka och varma ut; den friska, präktiga vintern har flytt. Ack, den var en härlig tid! Det var barrskogens, julgranarnas, vintergrönans tid — det varaktigas tid! Nu börjar ombytenas, förändringarnas tidskifte i stället; nu kommer allt det där vårbjäfset! Björkarna klä sig i långa lockar och marken vet inte, hur han skall kunna bli blomsterpydd nog! Bara fåfänga alltihop! Det gamla allyret är borta. Hur ska' all den där grannlåten kunna stå emot en riktig frostnatt — det vill jag se? Växter och blad göra sig gröna och blommor och bär rodna emot dem — och se'n kommer vintern och sopar bort hela krimskramset. Nej, bättre då att ha en dräkt, som står emot i alla årstider! Vintertid, det är den friska andens tid — kraftens tid — den gamla goda tiden! — — —

Ja, så sade de allesammans: »En ny tid med ett nytt släkte, det är bara veklighet! Det kan aldrig bära sig i längden!» Och de märkte inte, att det bara var samma årstider som kommo igen, tid efter annan, blott med någon skiftning i väderleken. »Nej,» sade de alla, »vi prisa den gångna tiden! — vår tid, det var den gamla goda tiden!»

Hedvig Indebetou (—»ster».)

Redaktionens brefväxling.

En velocipedryttarinna ber oss om förslag till en praktisk kvinnlig velocipeddräkt. Genom tillmötesgående från det välredigerade factorganet »Tidning för Idrott» kunna vi som svar meddela bifogade modell. »I många former trifs det sköna» och i en mångfald kombinationer vaxlar snitten på den nya dräkten för kvinnliga velocipedister i de länder, där densamma redan kommit i bruk, skrifer den nämnda tidningen. Det är ej längre blott i Paris, i Frankrike, hjularinnorna emanciperat sig i afseende på en mer praktisk dräkt; äfven engelskorna ha nu ganska allmänt anlagt sin »rationaldress». Och förnuftig måste man medgifva att densamma är; i alla händelser får man häruti tro hvad damerna själfva intyga, och enligt dessa intyg tyckes den »rationella dräkten» kunna tillvälla sig äran, i händelse ett uppsving i damernas deltagande i denna vår idrott inträder.

Innehållsförteckning.

Kerstin Cardén; af Claës Lundin. (Med porträtt). — »Sveriges Framtid», af Lennart Hennings. — Dansprogrammet; skiss för Idun af Mari Mili. — Modern musikuppföstran; af A. Beetschen. — Litteratur. (Med porträtt af Anna Wahlberg.) — Konung Oscar Is grundpenning; en liten saunsaga berättad af L. S. — Tvänne konstutställningar. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Den gamla goda tiden; af Hedvig Indebetou (—»ster»). — Redaktionens brefväxling. — Tidfordrif.

Tidsfördrif.

Redigeras af Sophie Linge.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Bräckligheten själf jag är,
Och en vindfläkt bort mig bär.
Några vattendroppar rinna:
Strax mitt stängsel skall försvinna;
Öfver haf och land så snar
Jag dock säker kosa ta'r,
Kastas stundom hufvudstupa
Öfver berg och dalar djupa.
På min rundre-ebiljett
Far jag världen kring så lätt;
Döljer i mitt slutna hjärta
Lif och död och fröjd och smärta,
Kärleksfröjd och kärleksqual,
Vänskap, böner, hat, förtal,
Till och med den gyllne kalvfen
Finnes inom hjärtehalvfen.
Som en hvar af lack och fel
Jag nog fått min gifna del,
Kan dock tryggt rekommenderas
Till din tjänst, liksom till fleras.
Utan minsta sorts besvär
Du nu gissat, hvem jag är,
Låtit mina bommar falla,
Blottat bemligheter alla.
Utan minsta diskretion
Visas här för hvar person:

Hvad hvar flicka önskar bli
(Intet ondt är ju däri!)
Hvem sig helst på mattan håller,
Fasän lättja blott det våller,
(Eljes far för pipan hans
Mången trätt rätt blodig dans),
Hvad i lampan man bör finna,
Ifall den skall kunna brinna;
Hvad en karl i sig bör ha;
Hvad han då kan få rätt bra;

Hvad bör kvinnan tvärtom vara
(Icke alltför mycket bara).
Hvad till middagsbordet hör
Och hvar gäst ju lägges för;
Något eldfångdt, som bör vaktas;
Hvarför, utom eld, det aktas;
Hvad ju mäter dagens id
Likaval som nattens frid;
Hvari klingar ända sången,
Fastän sångaren är fången?
Hvart han längtar, fången, nog;
Ett konungsligt träd i skog;
Nattvakt ibland berg och skogar;
Och hvarmed ett postbud knogar;
Namn på grannas rara katt,
(Ansedd för en riktig skatt);
En på alla sidor lika;
Hvarigenom man kan kika;
Hvem i sågan, mäktigt, skön,
Gaf förtjänsten riklig lön;
Hvaruti de sjuke rasa;
Ord, som tolkar sorg och fasa;
Hvarpå man sin boskap har
Under sommarns korta dar';
Tilltalsord, som burskap vinner;
Tvänne räkneord du finner;
Ett försåt, som hafvets son
Önskar vara långt ifrån;
Hvad kan läkare ju göra
Ganska lyckade — låt höra!
Namn på yfvigt garnityr;
Namnet på en munter fyr;
Hvad i grammatik man alla
Händelser ju brukar kalla;
Hvad — om gammalt märke höll —
Aldrig långt från trädet föll;
Hur ju ölet från Arboga
Alltid kommer — utan fråga;
Och hvad sist, såsom sig bör,
Om min komplimang jag gör.

L—A.

Charad.

I köpmansstil, om rätt jag minns,
Mitt första ganska ofta finns.

Mitt andra lätt du gissa bör:
Med gubben Noak hop det hör.

Af tyska ord mitt tredje är
Bland dem, som alla först man lär.

En mördare, helt kall och fräck,
Mitt hela är och sprider skräck.

John.

Aritmogryf.

7	22	4	8	9	1	12	2	4
2	5	15	12	2	21	2	5	6
1	2	6	4	1	12	16	5	3
1	11	16	21	1	12	16	5	3
6	1	1	6	13	9	22	19	16
14	2	4	12	6	5	4	16	15
19	20	17	5	11	19	14	2	8
6	1	5	9	10	1	1	20	17
5	16	1	6	4	1	12	6	4
21	5	18	4	1	3	2	1	1

Begynnelsebokstäfverna bilda namnet på en konstnär. Slutbokstäfverna, lästa nedifrån och uppåt, ett af hans verk.

Orden äro: 1) Ett land, 2) »fundad människa, 3) järnvägsstation i Sverige, 4) liten stuga, 5) flod i Sydamerika, 6) upplysningsmedel i småstäder, 7) prydnad för skogarne, 8) sjö i Danmark, 9) något gnistrand, 10) ett dokument.

A. B. C.

Orgåta.

Sök 12 ord, hvilas begynnelsebokstäfver utgöra namnet på en världsberömd tafla och slutbokstäfverna hamnet på den konstnär, som målat densamma.

Orden äro: 1) Stad i Tyskland, 2)

sjö i Finland, 3) stad i England, 4) mansnamn, 5) järnvägsstation i Skåne, 6) mansnamn, 7) en sorts bär, 8) grekisk stad, 9) stad i Mindre Asien, 10) flod i Frankrike, 11) stad i Sverige, 12) dansk orden.

Hildegard.

Palindromer.

1.

Rättfram: Jag uppåt har min väg.
Bakfram: Till kusken din det säg.

2.

Rättfram: Ofta redan i lifvet man det får,
Men säkert efter lifvet det alla förestår.
Bakfram: Har du det i barmen inne,
Du i faran går med hurtigt sinne.

A. B. C.

Lösningar.

Logogryfen: Flossa-apparat; Tro, prat, trasor och paltor, stolspar eller stolar, fors, sol, solapparat, Flora, al, ask, aplar, pora, ros, rot, topp, sto, so, lappa, spar, lo, apa, ostra, sarf, trapp, tass, tars, pto!, rapp, par, lass och fora, raps, ost, alp, opal, topas, oas, salt, frost, rost, frossa, torf, asfalt, saltsoppa, solf-apparat, tafla, stolpar, farsot, flor, palat-, roflast, trappa.

Schackgåtan:

Ur nattomböjda tider
Emot ett mål, fördoldt för dig,
O! mänsklighet du skrider
I sekler fram din ökenstig,
Din dag är blott en strimma,
Som lyser blek och matt,
Se, framom henne dimma
Och bakom henne natt!
Och slå ten, där du tågar,
I öken segna ned,
Och bäfvande du frågar:
Allsmäktige, hvart bär min led?

(Af Viktor Rydberg.)

PICOTS TVÄTTPULVER

»Lessive Phenix»

Klorfritt! Praktiskt! Billigt!

Säljes i $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$ och $\frac{1}{8}$ kilo-paket med beskrifning å hvarje paket. Representant för Sverige: Carl R. Matton, Stockholm.

Talrika ombud i landsorten.